

שלימות התורה

להאיר לימוד הלך הפנימות שבתורה

יו"ל ע"י רשת כולל "שלימות התורה" בארה"ק

ה' שבט
השפ"ג
פרשת
בא
בילול פ"ה

זמני כניסת ויציאת שבת - קודשי

ר"ת	מוצ"ש	הר"ג	יודשלים
6:21	5:47	4:33	ירושלים
6:22	5:49	4:47	בני ברק
6:20	5:47	4:45	חיפה
6:24	5:50	4:49	באר שבע

הזמנים לפי תוכנית "חזון שמים"

דבר המערכת

והגדת לבנך לאמר כעבור זה עשה ה' לי פרשי, לשאינו יודע לשאול. ודמו ג"כ תשובה לרשע, לי ולא לו. וכן אמר בהגדה, אלו היה שם, לא היה נגאל. ולכאורה - מקשה הר"ק בעל "עבודת ישראל" כפרשטנו כאן - ממה נפשך, כשתשובה לרשע היה לו לומר לשון נוכח, "לי" ולא "לך", ומה ענין התכללות תשובות, באמרתו לשאינו יודע לשאול.

אמנם, בודאי האמת כי מוכיח לרשע מומו, וכתוב אל תוכח לך, אבל התורה צותה להגיד לזה ולהוכיח את הרשע בדרך נסתר, "אלו היה שם לא היה נגאל". וכבר אמרת בדרך הלצה, על הנסח "אף אתה הקהה את שניו", מאי ענין נקיון שיניים לשאלה זאת. ואפשר כי יש רשעים מוסתרים, אשר הם מודים במקצת כי יש לעבור הבורא בתורה ובתפלה ובשאר מצוות, אבל אינם מאמינים כי יש עבודה אפילו באכילה ושתייה וכל דבר גשמי, להרים הניצוצות ולדקם בו ית'.

וזה השאלה "מה העבודה הזאת לכם", כי "לכם" - לכל צרכיכם, פי' שאתם אומרים כי גם בזה אתם עובדים את הש"ת, והרשע מלעיג על זה, ולכן "אף אתה הקהה את שניו", כלומר כיוון שאינך מאמין, כי האכילה ושתייה נבואו גם כן לכבוד הש"ת ולעבודו, למה תשחית כהנם את הלחם, כי האדם כשאוכל כמו בהמה, הוא מוריד את הניצוצין ח"ו להשפילם יותר. ולכן יותר טוב לו נקיון שיניים, כי כל מה שכרא הקב"ה, לא ברא אלא לכבודו, והצדיקים הם משמשים כל התאוות וכל דבר גשמי - השממה, לעשות נחת רוח ויחודים נפלאים ה' יאיר עינינו אמן. עכ"ל.

זאת כבר נודע לרבים, כי הלימוד בספר זוהר - הקדוש, מסוגל לטהר את הנפש ולרוממה ולקדשה, אשר על כן, האיש החפץ בחיים האמתיים, ולזמן גם את החלק הפנימי של התורה הקדושה - הזוהר הקדוש, מבין גם כן, שכל מעשיו הם בעצם הדרך להביא את השפע שבו רצתה הקב"ה להנות לנבראיו, ובכל דבר ומעשה, תלויים ייחודים עליונים, אין צריך הוא לנקיון-השיניים, אלא יכול אפי' באכילה ושתייה שלו, לפעול דברים נשגבים, וקו"ו בן בנו של ק"ו כלומר התורה וקיום המצוות, אשר המה חלק הרוחני של העולם הזה, ואזי זוכה לטהר את נפשו מכל סיג, ובפרט כעת בימי השוככי"ם הגללים.

שבת שלום ומבורך, המערכת

הלימוד היומי

בוזר הקדוש עם פירוש הסולם

לשבע פרשת בשלח

יום	תאריך	פרשה	עמודים	סעיפים
שבת	ו	מקץ	ז-כ	נח-טט
ראשון	ז	מקץ	כא-כד	ע-פג
שני	ח	מקץ	כד-כט	פד-ק
שלישי	ט	מקץ	ל-לג	קא-קוב
רביעי	י	מקץ	לג-לו	קיג-קכט
חמישי	יא	מקץ	לז-מ	קל-קמא
ששי	יב	מקץ	מא-מה	קמב-קס
שבת	יג	מקץ	מה-מח	קסא-קעב

שיעורים בלימוד היומי בעברית - בשלוח 2-6

סוד התנים הגדול

שלימות הפרשה

התנים הגדול, שהוא ליתן הזכר הנשאר בחיים, שנאמר עליו, הרובץ בתוך יאודיו תשעה יאודים הם, שהוא רובץ בהם, (שהם כנגד ט' הספירות, חב"ד חג"ת ונה"ס), ויאור אחד הוא שמימי שקטים (שהוא הכתר), ברכות של מימי הגן, (שהוא המלכות דאצילות), נופלות בו שלש פעמים בשנה. (שהוא סוד ג' הקוין ימין שמאל אמצע), שעליהם נאמר שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך וגו'. ואם נופלות בו שתי פעמים, (דהיינו רק ב' קוין ימין ושמאל), מתברך היאור ולא כל כך, (כי חסר קו האמצעי), ואם רק אחת נופלת בו, (דהיינו ימין לבדו או שמאל לבדו), אינו כן. אינו מתברך על ידו. ומיאור ההוא (שהוא כתר), מקבלים ט' היאורים (שהם ט"ס התנוניות).

ותנין הזה בא ביאור ההוא, שהוא כתר היאורים, מתחזק בו והולך ושוחה ונכנס אל הים, שהוא המלכות דאצילות, וכולע שם כמה מינים דגים ושולט, שהם מדרגות שבתוך הים הפחותות ממנו הוא כולע אותן ונשלמות בו. וחוזר ליאור ההוא השוקט. ואלו תשעה היאורים הולכים ועולים אליו, דהיינו לקבל שפעם, כי הם מקבלים שפעם מן היאור השוקט, שהוא הכתר שלהם. וסביב לו ליאור, כמה אילנות ועשבים למיניהם. (שענינם מתכאד לחלו) והוא יאור הראשון שביאורים, דהיינו כתר.

סוד הריגת הנקבה

[כאן יש דילוג מפני האריכות] אלו תנינים האחרים שאמרנו, היו ולא היו. כי אין הארתם נגלה בהם, ודומים כמו שלא היו. ולמה כן. הוא מפני שנחלש כחם כדי שלא ידריכו את העולם. חוץ פעם אחת לע' שנה, שהם מתחזקים בכח התנים הגדול ההוא, והוא בלבדו מתחזק. ואם הנוקבא שלו היתה חיה אצלו, לא היה יכול העולם לסבול אותם.

עד שלא הרג הקב"ה את הנוקבא של הליתין, הארץ היתה תהו היתה, ולאחר שהרגה, היתה הארץ. ובהו, שפירושו, שהתחילה הארץ להתקיים. וחושך על פני תהום, הוא משום, שזה עולה ששעה, עד לא האירה.

מה עשה הקב"ה מחץ ראשו של הזכר דתנינים הגדולים דהיינו על ידי המסך דצמצום ב' שהוא סוד עלית המסך דמלכות במקום בינה, ונעלמה הג"ד רכינה וכן כל המדרגות שמתחת הבינה, שגם התנים הגדול בתוכן, והעלמת הג"ד של התנין ע"י הדינים של הבינה, עשתה נקב בראשו, שהוא הג"ד שלו. והתנין נכנע, משום, שהתהום למטה שה"ס המלכות במקומה, לא היה מאיר. ועתה ע"י עלית המלכות למעלה לבינה, יצא עליו קומת רוח המאיר שה"ס ורוח אלקים מרחפת וגו' ע"כ כנגד הנחש וקיבל המסך דצמצום ב', שה"ס הנקב שנעשה בראשו.

נחש בריח ועקלתון

ויאמר אלקים יהי מארת וגו'. זהו נחש בריח. ולמה נקרא בריח. משום שסוגר ב' הצדדים, שהם ב' קוין ימין ושמאל, ואינו מניח שיתפשטו קו הג' המכריע ביניהם. ואינו יוצא להזיק לעולם, אלא פעם אחת ביובל. ובספרי הראשונים, אמרו על הכתוב יהי מארת, שזהו נחש עקלתון, שהולך בקמיונות תמיד, וביאית קללות על העולם, כי פיתת את חיה בעץ הדעת. כשזה קם, נשבר תוקפו של התנים הגדול, שאין יכול לקום עד שאוכר גופו. כי הקב"ה כופף אותו תוך הים כשכא אליו, שהוא דורך על תוקפו של ים. ותקפו של ים הוא התנים הגדול, כמש"א ודורך על במתי ים.

[דילוג] והנחש הזה נועד כלפי התנין ההוא שכמים. ואע"פ שנועד לו, אינו לוחם עמו, אלא הקב"ה בלבדו, שהורג אותו בתוך הים, כמו שבארנוהו, שהוא משום גסות הרוח שבו כמו שכתוב "אשר אמר לי יאודי ואני עשיתני" וגו'.

פירושו. כי התנים הגדול הוא בחינת קו שמאל, כנ"ל. והנה בתחילת יציאת קו שמאל, לא יצא אלא לשמש את הימין בסוד

התנים הגדול הרובץ בתוך יאודיו

בנבואת יחזקאל פרעה מתואר "התנים הגדול הרובץ בתוך יאודיו" [פרק כ"ט, והוא בהפסרת פרשת וארא: בן אדם שים פניך על פרעה מלך מצרים והנבא עליו ועל מצרים כלה: דבר ואמרת כה אמר ה' אלוקים הנני עליך פרעה מלך מצרים התנים הגדול הרובץ בתוך יאודי אשר אמר לי יאודי ואני עשיתני: ונתתי חחים בלתיך והרפיקתי דגת יאודי בקשקשתיך והעליתך מתוך יאודי ואת כל דגת יאודי בקשקשתיך תדקק: ובוזרה הקדוש כפרשתנו רבי שמעון מגלה את עומק הדברים בעולמות העליונים. ואף על פי שרובם של דברים עמוקים מיני ים, ואריכות גדולה יש בהם, לא נמנע מלהביאם, כי הרי כבר הוכח לנו "עתידיא חכמתא דא לאיתגליא בסוף יומיא אפילו לרביי". (זוהר וירא בשנינו לשון).

אמר רבי שמעון עתה יש לגלות סודות שהם מתרבים למעלה ולמטה. מה כתוב, "בא אל פרעה", הלא, לך אל פרעה, היה צריך לומר, מהו בא? ומשיב: אלא שהקב"ה הכניס את משה, חדרים לפנים מחדרים, אל תנין חזק אחד עליון, שכמה מדרגות משתלשלות ויורדות ממנו. ומי הוא? הוא סוד התנים הגדול.

ומשה ירא מפניו, ולא קרב אלא לאלו היאורים, שהם מדרגות שלו, אבל לתנים עצמו היה ירא ולא קרב, משום שראה אותו משתרש כשרשים עליונים.

כיון שראה הקב"ה, שמשעה ירא, ושליחים ממונים אחרים למעלה לא יכלו לקרב אליו, אמר הקב"ה, "הנני עליך פרעה מלך מצרים התנים הגדול הרובץ בתוך יאודיו". שהקב"ה היה צריך לערוך עמו מלחמה ולא אחר. כמו שכתוב: אני ה', שדרשו, אני ולא שליח. ובאר סוד החכמה של התנים הגדול הרובץ בתוך יאודיו לאלו יושבי על מדין, היודעים בסוד אדונם.

ליתן ובת זוגו

פתח רבי שמעון ואמר, "ויברא אלקים את התנינים הגדולים" וגו'. מקרא זה בארוהו. אבל ויברא אלקים את התנינים, הוא סוד ליתן ובת זוגו. תנינם, חסר י' כתוב, משום שהרג את הנקבה, והקב"ה העלה אותה לצדיקים. ובארוהו. וע"כ לא נשאר אלא תנים הגדול אחר. ודע שליתין דג טהור הוא, כמש"א חז"ל (חולין טז).

פנימיות הדברים הוא. כי ליתין וזוגו, שורשם גבוה מאד, כי הים הוא סוד המלכות מבחינת החכמה, והחשוב מכל בריות שבים, הוא הליתין. הרי שהוא כללות החכמה שבים. אמנם אינו נמשך מחכמה עצמה, אלא מן הבינה שחזרה לחכמה, בסוד הקו שמאל, שבה המכונה נקודת השורק. ועל כן כתוב עליהם, ויברא אלקים את התנינים הגדולים, כי הבינה נקראת בריאה. אמנם לא נקבע מקומו בים עצמו, שהוא מלכות דאצילות, אלא מקום הוכן בעולם הבריאה שמחוץ לאצילות, למטה מן מלכות דאצילות, והוא סוד עשרה יאודים שמביא ר"ש לפנינו. ולא יקשה לך אם הם ממדרגות הקדושה, למה נהרגו, כי הנקבה נהרגה מיד, וכן נהרג אחר כך גם הזכר, בסוד הפסוק, "והרג את התנין אשר כים". והתשובה היא: כי הריגה פירושו ביטול מדרגתו ושיבה לאצילות, ובאמת כגור התקון, יתבטלו כל ג' עולמות כ"ע וישיבו לאצילות.

וכן אין להקשות, אם היה הכרח להרג את הנקבה כדי שלא תחרב העולם כדלחלו, אם כן למה ברא אותה מלכתחילה? והענין הוא, כי הריגה זו נאמר רק מבחינת מה שמשמה לליתין, אבל לא נתבטלה לגמרי, כי ממנה ניוונות נשמות הצדיקים. וזה שאמר וסלקא קב"ה לצדיקא. [ביאור הענין בקיצור, התנין הוא בחינת הארת קו שמאל, וכנודע שקו שמאל צריך את תיקון קו האמצעי, ובלעדיו הוא חושך ולא אור].

המשך בעמוד הבא

שאלות מהזוהר הקדוש

על פי פרשת השבוע "חק לישראל" עם פירוש הסולם

א. למי קורא הזוהר הקדוש "צדיקי אמת"?

1. לעוסקים בחסד של אמת עם הנפטרים.
2. ליודעים סודות התורה.
3. לעוסקים בצרכי ציבור באמונה.

ב. מדוע צריך לשמוח בכל שנה בחג הפסח.

1. משום שלשמוחה יש כח לשכר את החומות.
2. כשר שעלה לגדולה, ששמחה כל שנה באותו היום.
3. משום שכתוב ושמחת בחגך והיית אך שמח.

ג. למה זוכה המספר כיציאת מצרים בשמחה?

1. רצצה שמספרו יהפוך למחול.
2. עתיד לשמוח עם השכינה לעולם הבא.
3. זוכה להעמיד תלמידים הרבה.

ד. איך נקראת הנחת התפילין?

1. מצוה.
2. אאוילה.
3. קדושה.

ה. על מי נאמר "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' וגו'?"

1. על זה שאינו משנה לברשו בין הגויים.
2. על הלומד כשהוא עטוף בטלית ותפילין ושורה בתענית דיבור.
3. על המניח תפילין בכל יום.

ו. מתי נכנסת הנשמה היתירה באדם?

1. בסעודת ליל שבת קודש.
2. בעלות השחר של יום השבת.
3. כשאומר ברכו בתפילת שחרית.

התשובות הנכונות מהגיליון הקודם:

א-2 | ב-2 | ג-2 | ד-1 | ה-1 | ו-2

תשובה נכונה במבחן, נחשבת לפי מה שכתוב בוה"ק חק-לישראל של השבוע. את התשובות ניתן להשיב מיום ה' בשעה 3:00 - עד יום א' בשעה 3:00 בצהריים.

בקול הזוהר הקדוש: 03-5234979 בשלוחה 7 < 1.

המשך "שלימות הפרשה"

הקריבה למצרים, אלא לאחר כך הרהיב עז כנפשו ועשה מחלוקת עם הימין ורצה לבטלו, ולפיכך הגם שנכנע אחר כך אל הימין בכח קו אמצעי, עם כל זה נשאר בו גסות הרוח על קו הימין, כי לא נכנע אלא מאונס. ומשום זה הרג אותו הקב"ה, כלומר, שביטל אותו, ותקן אותו מחדש, שיהיה נכנע לגמרי אל הימין, כלומר, מדעתו ומרצונו, כמו שהיה בסוד הקריבה למצרים כנ"ל. וזה סוד הפסוק, "אשר אמר לי יאור"י שאור החכמה שהמשכתי שייך לי, ולא לימין, כי יאורי הוא לשון אור. ואני עשיתי, ואני עשיתי עצמי לשליטה מיוחדת.

גילוי האורות

מדברי הזוהר נבין אפס קצה סודם של דברים, כי "פרעה" הוא לשון "גילוי". וכנודע שכל גילוי האורות (לי יאורי), הוא דווקא על ידי קו שמאל, דהיינו כלים של "רצון לקבל". וכנודע שהרצון לקבל הוא הכלי שהבורא בראו כדי שיהיה כלי קיבול לטובו ושפעו, שזה רצונו - להנות לנבראיו. אלא, שהשימוש בכלים אלו - הרצון לקבל, מטוכנים מאוד פן יתגברו בגסות הרוח למשוך אורו יתברך כאופן של פירודא ממנו יתברך ח"ו. וזה ענין הריגת התנין וכל התיקונים שעובר.

ומטעם זה ידרו ישראל למצריים דווקא ששם הוא מקום גילוי האור - פרעה והיאור. ובתחילה היו האורות בלתי תיקון, בחינת "לי יאורי", הרצון לקבל לעצמו את כל האורות, שלא על מנת להשפיע. עד שעברו את כל השעבוד וניצלו את מצריים וזכו לצאת "ברכוש גדול" עד שנתקיים בהם ההבטחה: "וְיָהֲרֹגְךָ הָאוֹת כִּי אֶנְכִי שִׁלַחְתִּיךָ בְּהוֹצִיאֲךָ אֶת הָעָם מִמִּצְרַיִם תַּעֲבֹדוּן אֶת הָאֱלֹהִים עַל הָהָר הַזֶּה", שמעמד הר סיני היה תכלית גילוי אורו יתברך על בני ישראל.

יהי רצון שנזכה לגילוי אורו יתברך כמובטח לנו (מיכה ו') "כִּימִי צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֶרְאֶנּוּ נִקְלָאוֹת", אמן כ"ר.

שבת שלום!

אמרות קודש על לימוד הזוהר הקדוש

הרב רבינו בעמח"ס "סמא דחיי" זיע"א

מתקוני תקרי למי שהוא בעל תורה ישתדל שידגיל עצמו ללמוד חכמת הקבלה וסודות התורה [הרב ר"ח זכרוננו לברכה] וקריאת הקבלה הוא תקון לעוון זה, לכן נקראו המקבלים מחצדי חקלא, על שם שפוזרתים כל הקלפות, ולמוד ספר הזוהר הוא בכלל תקון זה. ובפרט למוד תקון מ"ח מספר תקוני הזוהר שהוא טוב לאמרו ביום שראה קרי אחר התפלה, וגם בימי השוככים טוב לומר תקון מ"ח הנזכר מדי יום ביומו חק ולא יעבר (ק"צ).

ונראה לי הטעם שלמוד הקבלה החוה תקון לקרי, כי על ידי עיון זה גורם ארך הגלות כמו שכתבתי לעיל בעני זה העיון, ועתה על ידי למוד הקבלה ובזוהר הקדוש הוא מקרב הגאלה, כמו שמבאר בזוהר הקדוש ובתקונים וברעיא מהימנא (פרשת נשא) וזה לשונו: ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי.

(סמא דחיי חלק ב' אות מ"ח)

סיפור לשבת על מצות ומרורים יאכלוהו

ליל חג הפסח. רבי יששכר דב מבעלזא וצוק"ל סיים את עריכת הסדר הטהור, ויצא לראות כיצד עורכים אותו בבתי הכפריים בעיירה. עמדו הרבי ומשמשו ליד בית פשוט ודל, והנה שמעו את קולו הנרגש של הכפרי הדר שם בוקע מבעד לחלון: "לא אמרתי אלא בשעה שמצה ומרור מחותנים לפניך".

שמעו שמשו של הרבי את השיבוש ופרץ בצחוק, ואילו הרבי היסה אותו: "אכן, יפה אמר יהודי זה, המצה והמרור אכן הם מחותנים".

לפליאתו של השמש פתח הרבי וסיפר: "משל לעשיר מופלג, שבתו הגיעה לפרקה. חפץ העשיר להשיאה לאיש הגון הראוי לה, ומצא חבור מושלם: מוכשר, חכם, נכון, נאה, בעל מידות טובות, אך עני ורש. בא העשיר והציע לפני הבחור את בתו. חייך הבחור בעגמה וסיפר שאין לו פרוטה לפרטה, עבור הוצאות החתונה. אל דאגה" - הרגיע אותו העשיר וטפח על שכמו בחיבה - "אני אשלם הכל".

- "אמנם בכל אופן יש להכין סעודת חתונה" טען החתן בעדינות, אבל העשיר עט על ההצעה. כל כך שמח בחתן המיוחד שמצא, עד שלא אבה להמתין אפילו מעט. "מצירי אפשר להסתפק בסעודה הכוללת מעט לחם ודג מלוח", אמר החתן העיקר שכבר תיערך החתונה. הסכים החתן בשמחה, והזוג נישא.

שנים עברו ביום אחד הרגיש החתן את חותנו, החותן זעם. הוא ראה במעשה חתנו כפיות טובה נוראה. הוא שלף מן הארון העליון פיסת בד מן הבגדים הקדושים שלבש החתן לפני החתונה, הראה לו ושאל בתרעומת: "זוכר אתה את הבגדים הללו?" החתן לא נבהל ולא התבלבל. כתגובה מיידית שלף מכיסו חתיכת דג מלוח. הוא נפנף בה ושאל את חותנו: "ואתה זוכר את הדג הזה? כמה רצית כי אז לחתן?!

סיים הרבי את משלו, והסביר למשמשו: "כשעם ישראל נכשלים וחוטאים, מראה להם השי"ת את המרור ומוכיר להם את קושי השיעבוד שהיו נתונים בו. ואז מראים עם ישראל את המצות לפני הקב"ה ואומרים לפניו: "רבונו של עולם, כצקנו לא הספיק להחמיין, כל כך רצית בנו או"...

וכך מחותנים המצה והמרור ביניהם...

(סיפורי חסידים, כא)

לשמיעה ללביד ולהבין: **קול הזוהר הקדוש**

שיעורים בעברית ובאדיש

מענה מרבני הקו - להכנת הלימוד

תזכורת לימוד היומיומי

03.523.4979

1000 גיליונות בשבוע זה, נתרמו לזכות ידידנו הרה"ח החפץ בעילום שמו נ"ו לברכה והצלחה בכל מעשי ידינו לו ולמשפחתו ברו"ג

לשיתוף בהדפסת הגיליון, לתרומות והנצחתו, להא/ערות ולהתגובות ניתן לפנות למערכת בטלפון: (+972) 054-8517381 או באימייל: 3131760@gmail.com

להצטרפות לקבלת הגיליון במייל ניתן לשלוח בקשה ל: 3131760@gmail.com